THE SEFIRAH SEASON: FROM ANCIENT TO MODERN TIMES

Jacob J Schacter

Howie Friedman's Rinat Parshah Shiur

May 3, 2018

מתורה השים

הבא על יבמתו פרק ששי 120

124

עין משפמ נר מצוה

כני כנים הרי הן ככנים · קס"ר שמח הוכר או הנקבה והיה ע כן כבן ובת הכא שבא מכח מי שפערתו מפריה ורביה פשיטא שינערקעם אחות אביו או עם אחי אמו אין אבי האב חייב עוד בפריה דקאי שפיר הכן במקום הבה: דורב אדם לפקוד את אשמי אומר ורביה ושעמא שהיה לו למת בן הא לאי הכי לא קיים דשבת בעינן רים דפקידה זו איט חשמים אלא כשהא רולה לצאת בדרך אם הא וקשיא לרב הולא: כי שניא פהים להשלים - כגון שלא היה לו לוקן אלא תורה אור כן החד ונשח הכן חשה והוליד כח

צג א פייי פשר מכלי לכל שכן ברא לברהא - אמ"ג דאמרינן לעיל אין שני זכרים חשובים

איבות כלכה כ ופתג עשין תח פוש'ע אכ'פ סימן ה ספיף ו: צד ב מיי בס כלכה ר מובים שם ס"ם:

פטור הוקשהרי השלים זה את חובתו נומת ב קוושון הן אבל אי הוה ליה מעיקרא זכר ונקבה [מוספה זים] ואפינו מתו בלא בנים קיים פריה

רחוק ממנה לא ילא לדרך אא"כ ישוב

אליה רפקדנה (ג) או בחשמיש או צה נדמיי שם כלכה כשלר דכרים וידבר על לבה ופריך

הנהות הב"ח

*בני בנים הרי הן כבנים כי הניא ההיא להשלים מיתיבי **בני בנים הרי הם כבנים מת אחד מהם יאו שנמצא סרים לא קיים פריה ורביה תיובתא דרכ הונא חיובתא: בני בנים דרי הם כבנים: סבר אביי למימר ברא

לברא (*) וברתא לברתא וכ"ש ברא לברתא

אבל ברתא לברא לא א"ל רבא 'לשכת

יצרה בעיא והא איכא דכולי עלמא מיהת

הרי מחד לא ולא והא אמרי ליה רבגן *לרב

ששת נסיב איתחא ואוליד בני ואמר להו

בני ברתי בני נינהו התם דרויי קטרחי להו

ראמור רבנן בני בנים הרי הן כבנים איליכא

מעתה והצאן צאני הכי נסי אלא דקנית

מינאי הכאנמי דקנית מינאי אלא טהכא

ברב ששת איעקר מפירקיה דרב הונא אמר 🖹

מהחם נפקא ליה מלמד בהאשה

מפרקיה דרב הונה . שהיה מחריך בדרשיו ולריכים למי רגלים ומעמידים עלמן ונעקרים (ה) כדמגיא בבכירות (דף מד:): מכם כם מילחם כו' - חבני

צו ח סישים שם סיי משתוקקת על בעלה כשיולא לדרך א שייף א נפיד: ומסתמא כיוןשמהאיה לי יש לו לפוקדה דהמכבד אבהו עליו הכחוב אומר אז רת סשי אושושים חקרא ונו' ומשני אמר רב יוכף לא יר סימן קשר סשף יו נלרכה אלא לאשתו נדה ה"נ בכל.

(כשמלתום פרשת סכרכה מיקמלרי אבא בר וברא) בהו האי דבן בט פשיטא לן: מני מכיר ירדו מחוקקים - ולח מליט למימר

צח ה פייי פיד מפלי הספרים ישנים והכי פי' דחד קרח איסירי ניחה הלכה אתא דאפילו באשתו נדה יש לו לפוקדה יני וסיח כלכם ג פושים ינ וסיח כלכם ג פושים יר שם ספיף ג: וכמה עונה אע"פ שאסור לשמש מ"מ

-

שמחה וחעטג הוא לה הואיל ורולה

מבני בניו אלא מבני בתו דהא כחיב קרא אחרינא יהודה מחוקקי ולא ליה רבה לרבא בר מארי "מנא הא טילהא 🖁 משכהת לה דליתו מהכוייהו אלא הכי (ח) רשי ויכ חשק וכוי ונשקרים כרחים דנפקו מחוקקים מחלרון מכחו בל מדכתיב "הבנות בנותי והבנים בני אלאניאסימכיר אנמא בני בהו כבניו: מפניפין:

ורביה: דכולי פלמא - בין לאביי בין

לרבא: מרי מחד. והשני מת כלא בנים

לא קיים הוקן פריה ורביה: איעקר

ואשתו ישנים שם עליו הכתוב אומר

(קתן דף סד ש"כ הסד : (כ) תשם' ד"ה חייב וש' לא דקהני אח"כ כו' הא אסים לו יבעל ניפקרנה (חו נחשתה חו) חחים, ונינ ביש חים וחבבר (ייבכ רה'ם דלא כר׳ יהושע : לערבי לעת זקנתו: "וארר בא חצרון אל בח מכיר אבי גלעדורים מיוה יכשר יחיה ורש יהח הגון וירח ותלד לו את שנוב ובתיב "פני מביר ירדומים" במים ומהקיים: מנכם שד לופיפרם. ותלד לו את שנוב ובתיב "פני מביר ירדומים" [בין העיירות הלו היו כולם]: שמס-ואפינו שמוך נווסיה אלם או נחבמים כשכווסה רחוק או נשאר דברים רחוק או נשאר דברים מחוקקים וכחיב "יהודה מחוקקי מתניתין הינים נסתה מורה: כיסך · אשה: כסם [במוך לווסקה]: (ג)ד' דלאו כרבי ידושע דרגיא רבי ידושע אימרס יקה מין פורסי כי אשתי דכתיב (נראשת דרגיא רבי ידושע אימרס יקה מין פורסי בי אשתי דרגיא בי ידושע אימרס יקה מין פורסי בי פר נ) עור כעדו מיד הושיה נדחה ממני וכפקר נר"ם חרם ה

ק יפיי פריו מסלפות נשי עמי הגרשון מביח העטוגיה והמר הישת כלכם יפ: רד יותם בכת והפילו השםו גדם ומה רב יוסף ההם ואפילו אשתו נדה ומה

בלריך לעבוק בלרכי ביתו וחלמודו שנא' °בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנה זמה מבחכה: וידעם כי שנום ספלך כומן ל בים לך אכל ואין אכלו אלא אשמו (מיק זו) בנאמר שובו לכם לאהליכם: ואין

קא כ מיי שכיא מפני בהגיהו בספרים לא נלרכה אלא סמיך איסרי ניאם פוכם נסחה אין נראה כלל דהגיהו כן לפי בפ סחג לאין זכן חוד כב סמנ לאין קבו פור שרולין לפרש דפקידה הייט השמיש ולהים סיבו ח: ובשבושת (דף ית: ושם) מוכיח דסמוך קב למיי פ'נ משלטה למחה מדחורייתה מיהורחם את בני הישורי ניהם סידו לוסחה מדחורייתה שהיהו לה בייל לבבר

ישראל ונו'ושד דמוקי לה ביולא לדבר הרשות וה"כ אפינו למחן דאמר (נדה נשא אדם אשה בילדותו ישא אשה בזקנותו היו לו בנים בילדותו יהיו לו בנים בזקנותו

דף פו.) ווכתות דרבכן אם כן כמוך לווסחה נמי דרבנן מכל מקום למה יהם מוחר ביולה לדבר הרשוח: סמוך לפירקן. אבניו נמי קאי

דנהות הגר"א פוקדם · בחשמים בעת שונהה: כי שלום אפלך ישלימה ביראת במים : (א) נפי ונרהא לנרהא שנום חהנך . פנימה בירהת פמים : רב ניי הרחנים אנו בשעם שיולא לדרך משום שמחלוה כיא לנרחא ונרחא לכים לו בתוחה שעה יותר: סשוקסך . וא אצ שי יווה וישרן קיביות מוסי דים וכים :

ידך כי אינך יודע אי זה יכשר הזה או זה ואם כדחמרי׳ בהנשרפין (שנהד׳ שניהם כאהד טובים ר"ע אומר למד תורה דף ש: ושכ) ואע"ג דקטן לא הקיט ליה בילדותו ילפוד תורה בזקנותו היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בזקנותו שנא' בבקר זרע את זרעך וגו' אכרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק

רבנן נשוחין כדאמרינן לקמן (ג) בפרק אלמנה (דף כת) מ"מ להכי הקיט ליה רופיי פיסב מסי לקמן כשחין דלא היא בעילתו בעילת זטח": מי דים נא ומיסית המשפטה ב מי רים ומו ותיסטית ודונושא את בת אתותו . פירש ממדרן שו רים סטון) רבב"ם דה"ה בת החיו

החיתך: כ"נ לא נלרכה אלא סמוך לווסמס - [אע"ג] דאמור רבנן (שטשות יף יהן חייב הדם לפרום מחבתו וכו" גליון השים וחפ"ה כשיול לדרך יפקדנה : שונה - נסי מוח החמי (6 5 אסרגילה לראות ביום אסרה כל היום המהי נמן מת התחיל אל אסרגילה לראות ביום אסרה כל היום המהי נגן דני נים ואס רגילה לראות בלילה אסרה כל יומא דף שי שינילפיל הכילה : וס"מ - דמיב לשקדה כי דף ח שא ונסי כשי המים וראים בי אול לדבר הרפות אבל לדבר מטה וכשיב חט ונורים

אכל אחותו נקט לפי שמשדלתי בדברים ושכיח שטבח בחה ור"ה אומר דדוקח נקט בח אחיתו לפי שהיא בת מולו כדחמרי׳ רוב בנים דומין לחחי החםי):

arlas

לא משום דעריד במנוה אי נמי וכמיאשי וצים ונראשי נח משום דעריד במנוה לוי נמי כים כ ב"נ מיטריד בחשמיש ויבעל ממלוה: יוחל ונמירה" היא

העמידו תורה אתה שעה תנא כולם מתו מפסח ועד עצרת אמר רב המא כר אבא ואיתיכא ר' הייא בר אבין כולם מתו מיתה רעה מאי היא א"ר נחכון תוספות ישנים אסכרה א"ר כתנא הלכה כרכי יהושע אמר רבי תנדום א"ר חנילאי יכל אדם יושטרת אחה וביתך בלא ברכה דכתיב "להניח ברכה אל ביתך בלא טובה יניימתונכרה: ומנושל כם לפופוי ניענועי ימוקאל פו

שוקי נה המשדה כספון לוסמס וכיון ומדארית: בלא תורה דכתיב "האם אין עזרתי בי ותושיה נדרה מפני בלא רומה דכתיב ני ומתוך כך נמלא מהכב את אתנו : איונו אתני ומרסס אתני ימלא אמסס את ישלא אמסס בלא שלום דכתיב "וידשת כי שלות אהלד ותרדת ווד ולש תחמים ייידשת בי שלות אהלד ותרדת ווד ולש תחמים יייד אתני ישלא אמסס ינקבה תסובב גבר רבא בר עולא אטר בלא שלום רכתיב "וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחשא אטר ימים נו לנו שנאל פי פים ודעת כי שלום אהלך ונר ואמר שמים ואינו פוקדה נקרא חומא שנאמר וידעת כי שלום אהלך ונר ואמר חיני פ ממסים פוד (ווסם

אחר מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה

העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו

שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי

ורבי שמעון ורבי אלעור בן שמוע והם הם

משים ספון לוחסק רוב"ל יחיב אדם לפקוד את אשתו בשעה שהוא יוצא לדרך שנא' וידעת כי שלום אהלך וגו' הא מהכא נפקא האד זה נגק מסם ריב"ל יחיב אדם לפקוד את אשתו בשעה שהוא יוצא לדרך שנא' וידעת כי שלום אהלך וגו' הא מהכא נפקא מסל מסל הלפני לגון להו ופל הלפני לגון להור לאושך תשוקהך מלמד שהאשה משתוקקת על בעלה בשעה שהוא יוצא לדרך א"ד וים י"לא פייונין היוני להור מאות מימרורי לח"ר מסניון פני

ופיק זקהמו ניפן פני ברכה אלא "סמוך לווסתה וכמה "אבא עונה "הני מילי לדבר הרשות אבל לדבר מצוה מימרירי *ת"ר מסורין פיז ליננ מנים פיזו ומלי נצרכה אלא "סמוך לווסתה וכמה "אבר "רבא עונה "והני מילי לדבר הרשות אבל לדבר מצוה מימרירי לווסתה באל ליטול מיליים והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה "והמשיאן סמוך לפירקן האריים ווסמרים בים "האהב את אשתו בנופו והמברה יותר מנופו והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה "והמשיאן סמוך לפירקן כל של אל ינים עליו דברוב אומר וידעת כי שלים אהלך *האוהב את שכיניו והמקרב את קרוביו 'והנושא את בת אדותו כי כם פינוס פרדים ימסכ

[כינ קי. מם׳ סיסרים

*אפיין מוסי לקבן לש.

(1"000

מנופו - דוילותא דאימתא קשה שישם דים איל אשקיין:

Siyar 5778 / April 20, 2018 Company of the company

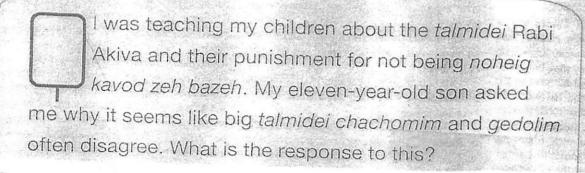
Price: NYC Regional Area \$3.00

Parshas Tazria-Metzora / Vol. 30, No. 15

Celebrating 30 year

The Chimuch Roundtable

MODERATED DY ROOM YISROEL BESSER

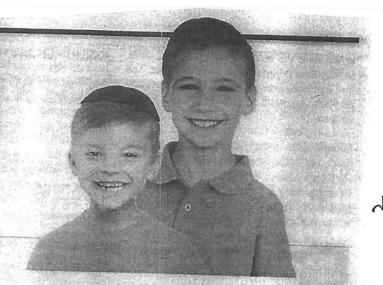

last twenty-five years had chilukei dei'os with another adam gadol that resulted in much friction between two camps. When the adam gadol became sick, the gadol hador asked for his full name, so as to daven for him. When his talmidim expressed surprise that he would daven for this adam gadol, he explained: The Torah instructs us to assist another Yid's animal that's being crushed by packages placed on it. The Torah refers to a

set at him *shelo lishmah*. In addition to *davening* for any and every *Yid*, I wish to *daven* for him to remove any vestige of dislike from my heart."

Let's always remember the lofty level that these *gedolim* are on. They are so much superior to our low level. (Rabbi D. Sapirman, Rabbi Y. Amsel and Rabbi Y. Erlanger contributed to this answer.)

I would like to express my shevach vehoda'ah to Hakadosh Boruch

As this is a very sensitive topic, I would want to keep the answer simple, especially when dealing with an eleven-year-old youngster.

Disagreements amongst gedolim, such as Hillel and Shamai, Abaye and Rava, Rav Yochanan and Reish Lakish, etc., are all important ingredients in ascertaining the emes in Torah and are certainly lesheim Shomayim. We may agree to disagree as long as we are respectful of one another. This should not be confused when the debate becomes heated due to the overzealousness of *talmidim*, who, at times, overreact in their desire to protect their *rebbi*'s *kavod*.

It's important to keep the disagreement at the intellectual level and lower the emotional response as much as possible.

Begin by being clear on the issue. There is no conceptual link between a lack of *kavod* and disagreement. Great men can have opposing views while maintaining *kavod* for one another. And people are sometimes disrespectful despite agreeing in *halacha* or *hashkafah*. So, disagreement is not the prob-

lem - consider all of the "machlokes lesheim Shomayim" from Hillel and Shammai to the present. Arrogance and disrespectfulness are the problems, as per our focus during Sefirah. Then, end by telling your son that he is mistaken if he thinks the latter is in fact common among true talmidei chachomim.

I II AFOR FINK

Thank you (and your son) for providing such a powerful and vital question. In truth, this question has been addressed by *Chazal* at the end of *Masechtos Brachos*, *Nazir, Yevamos* and *Krisos*, a statement that is recited verbatim towards the conclusion of the *Shabbos davening* by *Ashkenazim* and daily in the *Nusach Sefard siddur*.

The answer is profound and simple. In their words, "Amar Rebbi Elazar amar Rebbi Chanina talmidei chachamim marbim shalom ba'olam." It is the talmidei chachomim who further peace in the world. How could that be if they often disagree? The answer the meforshim teach us is that they - the talmidei chachomim -

seek the truth, and the acquisition of truth brings about clarity, serenity and wholesomeness. However, it is in the pursuit of truth that passion flares, but only for the sake of Heaven. It is the quintessential *machlokes lesheim Shomayim*, like Hillel and Shammai. Words are debated, *mehalchim* defined, and *hashkafos* projected, but it is never personal. We are and must be brothers in pursuit of the *ratzon Hashem*.

Perhaps that was the issue with the *talmidei* Rabi Akiva. They didn't separate the passion and opinion from the person. A *talmid chochom* may disagree or dislike an opposing idea, but he is not supposed to dislike or be disagree-

able with the person who purports it. Torah is not about us or our opinions. It is about Him and truth. It is also not about winning, but about seeking the *emes* for which we strive and aspire.

This genuine zeal to get it right for Hashem Yisborach can yield differing conclusions, each being right in the eyes of the Borei Olam, even if conflicting in our world. Of course, this should lead to a healthy discussion of "eilu v'eilu divrei Elokim chayim "and "ayin ponim laTorah," which is beyond the scope of this response but equally important to ease the mind of an inquisitive and bright eleven year old.

May he bring you much nachas.

The focus when teaching the story of the great Rabi Akiva and his *talmidim* should be on the end result of his efforts. Whereas a lesser man might have given up after losing 24,000 disciples, Rabi Akiva realized that the transmission of *Torah Shebaal Peh* to succeeding generations would require *talmidim* who were *tzaddikim*. He chose five great ones, and through them we have the Torah today.

This, incidentally, is the reason for the festivities surrounding *Lag Ba'omer*. We obviously aren't celebrating the fact that 24,000 *talmidei chachomim* died. Rather, we commemorate the perseverance of Rabi Akiva and the fact that he ultimately succeeded in his mission of transmitting Torah.

I am privileged to have received a great lesson about Rabi Akiva from Rav Avrohom

Yehoshua Soloveitchik. He was asked the proper approach to difficulties parents are having today with chinuch habonim. After being deep in thought for quite a few minutes, he looked up and retold us the familiar story of Rabi Akiva and the impetus he received from the water dripping and creating a hole in a rock. He told us that although it took many years to make the hole, in retrospect, every single drip had an effect. Each drop accomplished something; every drop contributed to the end result. The same applies to chinuch. He said that a parent can never give up. Keep parenting, keep trying, and your effort will eventually bear successful results. These are some of the lessons we can teach about Rabi Akiva and his talmidim.

Hatzlacha.

6500 v16

יספר מחנמיץ , הלי אירוסין ונישושין סיי קו

ואין מנהג לכנוס בין פסח לעצרת ולא מפני שאיסור יש בדבר אלא למנהג אבילות על מה שאירע שבאותו הפרק מתו י״ב אלף זוגות תלמידי׳ לר׳ עקיבה על שלא נהגו כבוד זה לזה, אבל מקדשין שאין שמחה אלא בחופה בקידושין בנישואין, ומי שכנס אין בו שום איסור שבעולם.

ואך מנהג בצרפת ופרובינצ׳ לכנוס מל״ב לעומר ואילך. ושמעתי בשם רבי׳ ר׳ זרחיה מגירונדא שמצא כתו׳ בספר ישן הבא מספרד, שמתו מפסח ועד פרוס העצרת, ומאי פורסא פלגא כדתנן שואלין בהלכו׳ הפסח קודם לפסח ל׳ יום ופלגא חמשה עשר יום קודם העצרת וזהו ל״ג לעומר. אב״ו.

4, 21 & 21 21 2 4 6 10 6 0 V

בתפלה זכן על הכוס כמו שמבדילין במוצאי שבת אלא שאין אומרים אליהו הנביא וגם בתפלה זכן על הכוס כמו שמבדילין במוצאי שבת אלא שאין אומרים אליהו הנביא וגם אין מברכין לא על הנר ולא על הבשמים. ונוהגין בקצת מקומות לא לישא אשה בין פסח לעצרת ושלא להסתפר והטעם שלא להרבות בשמחה שבאותו זמן מתו שנים עשר זוגות אלף תלמידים לר"ע באסכרה מפני שלא היו נוהגים כבוד זה לזה (יבמות סב, ב). וכתב הר"י בן גיאת דוקא נישואין שעיקר שמחה חופה וכניסה אבל ליארס ולקדש שפיר דמי ונישואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו אבל אם בא לשאול בתחלה מורין לו שלא לעשות כן זכן הורו הגאונים. זיש מקומות שנוהגין לישא אשה ולהסתפר מל"ג לעומר לעשות כן זכן הורו הגאונים. זיש מקומות וכן כתב אבן הירחי ששמע בשם ה"ר זרחיה הלוי שמצא כתוב בספר ישן הבא מספרד שמתו מפסח ועד פרוס העצרת ומאי פרוס פלגא מדתנן (פס' ו א) שואלין בהלכות הפסח קודם הפסח ל' יום ופלגא חמשה עשר יום קודם העצרת וזהו ל"ג לעומר ע"כ.

שאלה לשה מוד שאלח להודיעך זה שאמרו רו"ל שאין נושאין נשים מן הססח ועד העלרת לפי שמחו באותו פרק כ"ד אלף תלמידים שהיו לו לרכי עקיבא על שלא נהגו כבוד זה כזה מהו הכבוד הזה אשר זלזלו קלתם בקלתם והיכן כתכו זה רבינו ז"ל ובאיזה מסכתא:

תשובה היסור נשוחין מן הפסח ועד העולרת לה החכר בתלמוד הכל מנהגו של ישראל הוא אבל עיהר המנהג הוא מפני מה שהחכר במסכת יבמות בפ' הבה על יכמתו (ס"ב ע"ב) מפני שמתו כחותו סרה חלמידי רבי מקיצא שלא נהנו כבור זה בזה ולא נתפרש בנמרא מהו זה סולזול שנסגו זה כוה ומה לורך יש לפרש זה אלא מסני ששנינו (אכות סיב מ"ח) יהח כבוד חבירך חביב פליך כשלך ושנימ פוד (שם ס"ד מי"ג) וכבור חבירך כמורא רבך ומורא רכך כמורא שמים והם לא נהגו כן ונפושו ומתו לפי שהיו גורמין לתורה שתחחלל של ידן שהכריות מומרים חו לו למי שלמד תורה וכו' כדחית' כפ' בתרח דיומח (ס"ו כ"ח) וככ"ר בפ' ויוסף אברסם אמרו שהיחה עיניהם לרה זה מה. ודע כי המנהג אינו לאסור אלא מד ל"ג לפומר ויש לחמוה למה. אכל ר' זרחיה סלוי ז"ל כח' שהוא מוא כתוב בספר ישן ספרדי שמתו מהפפח ומד פרס העלרת מאי פרס פלג איזהר פרם אין פתוח מששה פשר יום (כדתני) [כדתניה] (מגילה כ"ט פ"כ) שוחליז בהלכות הפסח חודם לססח שלשים יום ופלגה דידהו מ"ז יום הודם פלרת וזה ל"ג לשומר לפי שמל"ג לעומר פד עלרת ט"ז יום ומקלח-יום ל"ד לפומר בכלו ככל דיני אבילות כדאיתא בפי ואלו מגלחין (כ' ע"ב) נשארו ש"ו ימים מהם פרס פורת כלומר חלי שלשים יום ששואלין ודורשין בכם בכלכות פלרת ולפי זה נרחה שכל היום של ל"ג לעומר הוח חסור ומקלח יום ל"ד לפי שמהצח החם ככלו ולפ"ד הרמב"ן ז"ל מקלת הלילה פגי כמ"ש בספר תורת בחרם וים להתיר ביום ל"ג לשומר אם חל בפ"ש לכבוד שכת כמו שהתירו להסחפר ערב הרגל חוך שלשים לאבלות מפני כבוד הרגל וה"ה לכבוד שבת וכו באכל שחל שמונה שלו להיות כשכת מותר לגלה ע"ש אפ"פ שאם היה חול לא הים מותר לגלח עד שיפכדו ז' ימים קודם הרגל ומ"ש ל"ג כטומר ולח ל"ד לפד לפי שיום ל"ד אינו שלם. והשם ברחמיו יתונו מהשלמים שמשנתן שלמה אחיך במעון בה"ר למחולה"ה:

12 20 932 10 VILL 30

וא"ח שאוחז כהומרי שניהם א"כ ביום ל"ג בפומר לא יכחפרו זלא יעשו נשואין מטעם השני . וי"ל דודאי העיקר שאחר ל"ג בטומר לא מחן ואפ"ה מוהגים קלח אבילוח מחמח גזרח החמ"ו שהיחה באשכנו בין פסח לעלר' כמו שמפורש ביולרוח ופיוטים שאנו אומרים בשכחות ההם שהם כמיסדו כמו קימת כולע"ד טעם המנהג שלנו שאין נושאין אחר ל"ג בעומר אבל להסחפר ודאי שרי אחר ל"ג בעומר שמחמת גזירה זו לא החמירו אלא בשמחה יחירה של נישואין מה שאין כן קודם ל"ג בעומר שמחו חלמידי ר' עקיבא ומועל של כל העולם להחאבל בשבילם החמירו עפי אפילו בתספורת . בהג"מנ של כל העולם להחאבל בשבילם החמירו עפי אפילו בתספורת . בהג"מנ

KINOT FOR THE NINTH OF AV

133

Reader or Narrator: Verily, my eyelids gush with water (and my eyes) stream (with) tears, as I bewail in bitterness (of soul) the martyrs of Speyer; it happened on the eighth (day²) in the second (month), on the Day of Rest; my tranquility was changed to tumult and destruction; as handsome youths and venerable men were slain; (when) they were gathered together, they gave up their souls heroically (and) in perfect unison for declaring the Unity of God in awe; they were valiant heroes, quick to fulfil his words; my priests too and my young men, they were ten in all who perished. Cong.: Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: In the bitterness of my anguish and my sorrow, I indite dirges, as I call to mind this day and the martyrdom of the holy congregations; the congregation of Worms, well tested and chosen, the renowned ones of the land and perfect in purity; twice did they sanctify the Unity of God in awe, once, on the twenty-third of the month Ziv* in all purity; and (the second time) in the third month (Sivan) during the reading and chanting of the Hallel, they gave up their soul bound (to God) in love; like a thick cloud (full of water), so will I moan with a wailing cry for those who were adorned with the diadem (of martyrdom). Cong.: Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: For the noble ones of the esteemed congregation of Mayence, who were swifter than eagles and stronger than lions (to do God's will); they gave up their souls for declaring the Unity of the Revered God; indeed, for them will I lament with a soulshattering cry, for the foundations of both my Temples that were today laid bare, and for the destruction of my miniature temples and (houses) for study of the Law. Cong: Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

Reader or Narrator: On the third day of the third month (Sivan), more sorrow and destruction were added, the month which was turned into grief and distress; on the day of the giving of the Law6 I had hoped to find cause for regained happiness, but as on the day of its giving, so did (the Torah) return now; it ascended on high to the place of its dwelling, (together) with its casing and covering, its interpreters and those who explored it, 7 those who studied and taught it in the darkness (of night) as well as during the day8 Cong: Alas, for the house of Israel and for the people of the Lord, for they are fallen by the sword!

י) cf. Jer. 9, 17. 2) i.e. on (a Shabbat,) the eighth day of Iyar. 3) The Author plays on the words "צָבֶץ. "rest", "צַבֶּץ, "to disturb". 4) It was the new moon.

תצג דינים הנוהנים בימי העומר. ובו ד' סעיפים: א מ [מ] א] נוהנים שלא (מ) לישא אשה בין פסח לעצרת [י] ער ל'ג בעומר מפני שבאותו זמן [י] מתו תלמידי ר' עקיבא ג [ד] אבל (ג) לארם ולקדש א שפיר : דמי ונשואין נמי מי שקפץ וכנס אין עונשין אותו הנה מיהו מל"ג נשומר וחילך ב הכל (ג) שרי (חבודרהם וב"י ומוהנים): ב נ נוהנים שלא להסתפר עד ר׳ג לעומר שאומרים שאו פסקו מלמות י ואין להסתפר עד יום ל'ד בבוקר פ אלא אם כן חל יום ליג ערב שבת שאו מסתפרים בו מפני כבוך השבת: הנה ונמדינות אנו אין נוהנין כדנריו אלא מסתפרין ניוס ל"ג ג [ה] ומרנים עו קלח (ד) שמחה [ו] * ואין אותריט ט (ם) סחטן (מהרי"ל ומנהנים) ואין להסהפר עד ל"ג בעלמו ולא מנערב (מהרו"ל) מיהו אם חל ניום א' [1] נוהגין להסחפר ניום ו' לכבוד (ו) שכח (מהרי"ל) [ח] מי שהוח ד נעל ") (ו) בריח חו מל ננו ב] מותר להסתפר נספירה לכנוד החילה (היהות תוהגים) : ג ו (א) יש [ט] נוהגים להסתפר בראש חרש אייר וטעות הוא בידם: סנה ה מיהו נהרנה (מ) מקומות נוהנין להסחפר עד ר"ח חייר (ב) וחוחן לח יסחפרו מל"ג בעותר וחילך חף ע"ם שתוחר להסחפר גל"ג בשתר בעלתו ותוחן תקומות שנוהנים להסחפר חל"ג בעותר ואילך לה יסתפרו כלל החר פסת עד לינ בשוחר ולה ינהגו בעיר החת ו [י] (ט) מקלח מוהב זה ומקלח מוהב זה משום לא חהבודדו וכ"ש

(יל) שאק לנהוג היתר (י) נשחיהן (ד"ע):

קינות לתשעה באב קלג כִּי נְפְלוּ בָּחְרֶב: Reader or Narrator וְעַפְעַפּי יוְלוּ מִיִם דְּמַע לְהַנְירָה. וַאָקוֹגֵן מַר עַל־הָרוּגֵי אַשְּׁפְּירָא. בַּשִׁנִי בִּשְׁמֹנָה בוֹ, בְּיוֹם מַרְנִּעֹ הָקְרָה. ְמַרְנוֹעֵי לְרָנוֹעֵי נֶחְלְפוּ לְהַבְּעִירָה. נֶהֶרְנוּ בַּחוּרֵי חֶמֶד וִישִּׁישֵׁי ָבְרָרָה. נָאֶסְפּוּ יָחַר, נַפְּשָׁם הָשְׁלִימוּ בְּמוֹרָא. עַל־יִחוּר שֵׁם הַמְיֻחָד. יָחֲדוּ בִּנְבוּרָה. נִבֹּרֵי כְּחַ, עֹשֵּׁי דְבָרוֹ לְמַהַרָה. וְכֹהַנֵי נִעַלְמֵי נִנְעֵיּ, בָּלֶהָם עֲשָּׁרָה. Cons. עַל־בֵּית יִשְּׂרָאֵל וְעַל־עַם יְיָ, כִּי נְפְלוּ בָּחְרֶב: Reader or Narrator וּבָמֵר יָעֹנִי וְעָצְבִּי יְלֵל אַחְבִּירָה. קְהַלּוֹת הַלְּדֶשׁ הַרינֶתָם הַיּוֹם בְּוָכְרָה. קְהַל ווֹרְמֶיוָא בְּחוּנָה וּבְחוּרָה. נְאוֹנֵי אֶבֶץ וּנְקַיִי טָהָרָה. פַּצַמָיִם קּדְשׁוּ שֵׁם הַמְיֻחָד בְּמוֹרָא. בְּעֶשְׂרִים וּשְׁלשָׁה בָּחָרֶשׁ זִיו לְמַהָּרָה. וּבַחְּׁרֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי בִּקְרִיאַת הַלֵּל לְשׁוֹבְרָה. הָשְּׁלֵימוּ נַפְשָּׁם בְּאַהַבָּה קְשוּרָה. אָהִימָה עַלֵיהָם בִּרְכִי יְלֵיל ילְחַשְּׁרָה. כְּלוּלֵי כֶתֶר עֵל רֹאשָׁם לְעַשְּׁרָה. בְּית יִשְּׂרָאֵל וְעַל־אַרירִי קְהַל בּחָלָב; Reader or Narrator וְעַל־אַרִירִי קְהַל מַנָּנְצָא הַהַדוּרָה. מִנְּשָׁרִים קְלּוּ, מָאַרִיוֹת לְהֹתְנַבְּרָה. הִשְּׁלִימוּ נַפְשֶּׁם עֵל יִחוּר שֵׁם הַנּוּרָא. נַעֲלֵיהָם זַעֲּקַת שֶׁבֶּר יאָזְעַק, בְּנָפֶשׁ מֶרָה. עַל־שְׁנִי מִקְדְשַׁי יְסוֹדָם, כְּהַיּוֹם עָרְעֵרָה. וְעַל־חָרְבוֹת מְעַט מָקְדָשֵׁי, וּמִדְרְשִׁי הַתּוֹרָה. בּכּרבּית יִשְּׂרָאֵל וְעַל־עַם יְיָ, כִּי נְפְלוּ בֶּחֶרֶב: Reader or Marrator בַּחְׁדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי בַּשְּׁלִישִׁי, נוֹסַף ּלְדָאָבוֹן וּמְאַרָה. הַחְּׁדֶשׁ אֲשֶׁר נָהְפַּךְ לְיָנוֹן וְצָרָה. בִּיוֹם מַתַּן דְּת, שָּבְּרְתִּי לְהִתְאַשְּׁרָה. וּבִיוֹם נְתִינָתָה, כְּמוֹ־כֵן אָו חָנֶרָה. עָלְתָה־לָּה

לַמַּרוֹם לִמְקוֹם מָדוֹרָה. עִם מֵיקָה וְנַרְמַּאָה וְהַדּוֹרְשָׁה וְחוֹקְרָה.

"32 10 / Infe: 7124

אלו הימים שבין פסח לעצרת מוחוק אצל כל ישראל זה שנות מאות רבות לימי דין וימי אבל מפני שבומן הקצר הוה מתו י"ב אלף זוגות תלמידי חכמים תלמידי ר' עקיבא כדאיתא כיבמות (ס"כ:) וכולם מתו במיתת אסכרא (שס) ועוד ראינו שעיקרי ימי הגזירות בשנות מאות שעברו בצרפת ואשכנו הוו בימים אלו כמבואר מהפיומים שעשו קדמונינו על שבחות אלו שבין פסח לעצרת והם מליאים קינים והנה והי ויש עוד מעמים על ימים אלו שהם ימי דין (עח"י סק"ג) ב ולפיכך נהנו כל ישראל מימות הגאונים שלא לישא אשה בין פסח לעצרת ולא חילקו בין נשואין דמצוה כנון מי שלא קיים עדיין פו"ר אם לאו ואע"ג דבאבלות נמורה יש חילוקים מ"ם ככאן החמירו על עצמן ומ"ם מי שקפץ וכנם אין עונשין אותו כיון שעשה מצוה וכ"ש כשראה שיכול השירוך להתבמל אבל לארם ולקדש שפיר דמי וכן אצלינו לעשות שידוכים ולכתוב תנאים מותר שמא יקדמנו אחר ומותר לעשות סעודה אך לא בריקודין ומחולות וב"ש שאסור לומר בכלי ימר וכן סעודת הרשות מותר כמו סעודת מריעות

ובלבד בלא ריקודין ומחולות: ג וכן נהנו במדינות אלו שלא להסתפר בימים אלו והוא ג'כ עניין אבלות ומי שהסתפר קונסין אותו על שעבר על המנהג ולא עשה מצוה ופשום הוא

10) > 1723 April 12, 1951

ד. החלטה בדבר קביעת יום השואה ומרד הגיטאות

היוזר י. שפרינצק:

מרדכי נורוק (בשם ועדת הכנסת):

השמים בוכים, ארץ בוכה וישראל בוכים. בית גבוה, אחים ואחיות לצרה. בשם ועדת־הכנסת אני מתכבר להופיע בפניכם בהצעה רציגית וחשובה. כבר חל־ אבקש את יושביראש ועדת המסכנה של ועדתיהכנסת תבריהכנסת נורוק להביא לפנינו את ההחלטה בענק יום השואה.

אבותינו תיקנו למאורצות שונים יום צום ואבל. כפו כי בסיון ועוד, שאין להשותם בשום פנים אל הסראי גדיה הכבירה של ימינו.

אנו צריכים לבחור בתאריך מוכהק, הכתאים נם לומן כוכ השחיטות של יהדות אירוסה ולמרד הגיסאות שהתקיים בתודש ניסן. ומשום כך בחרה ועדת־הכנסת בסוף חודש ניסן, בימי הססירה, שכהם הושמדו על ידי אבות אבותיהם של הנאצים, אנשי מסעי־הצלב, קהילות קרושות רבות.